

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 maja 2011 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością siedzibą w W.(dalej: (...)) wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzeczenie, iż pozwany S. Ż.ma zapłacić na rzecz powoda kwotę 107 684,55 zł wraz z odsetkami ustawowymi:

- od kwoty 434,91 zł od dnia 19 marca 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 107,36 zł od dnia 17 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2 914,88 zł od dnia 5 maja 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2 914,88 zł od dnia 6 czerwca 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2 914,88 zł od dnia 24 lipca 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 206,56 zł od dnia 5 sierpnia 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2 914,88 zł od dnia 23 sierpnia 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2 914,88 zł od dnia 23 września 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2 914,88 zł od dnia 22 października 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2 914,88 zł od dnia 19 listopada 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2 914,88 zł od dnia 17 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2 914,88 zł od dnia 15 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 3 070,07 zł od dnia 18 lutego 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 3 070,07 zł od dnia 18 marca 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 3 070,07 zł od dnia 10 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty,

wniósł również o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając roszczenie powód wskazał, iż strony łączyła umowa franchisingowa na mocy której, (...)udostępnił S. Ż.znak towarowy (...)oraz zezwalał na korzystanie z know – how, zaś pozwany prowadził na warunkach wskazanych w umowie oraz miejscu salon fryzjerski. S. Ż.dokonywał płatności za faktury VAT wystawiane przez (...)na podstawie umowy łączącej strony. Powód wskazał, iż z początkiem roku 2010 pozwany zaprzestał dokonywania płatności za przedmiotowe faktury. Ponadto co najmniej od 25 sierpnia 2010 r. przeniósł salon fryzjerski w inne miejsce w dalszym ciągu korzystając ze znaku towarowego (...). Wobec powyższego (...)wezwał S. Ż.do zaprzestania naruszeń, a po bezskuteczności wezwania, wypowiedział przedmiotową umowę wzywając pozwanego do zapłaty kwoty 36 192,99 zł oraz 50 000,00 zł tytułem kary umownej. Powód podał również, że dochodzona kwota 21 490,56 zł tytułem utraconych korzyści jest zasadna, bowiem powód uzyskałby taką kwotę z tytułu zawartej na czas określony umowy franchisingowej, gdyby nie doszło do jej rozwiązania z winy pozwanego.

Postanowieniem z dnia 9 marca 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie(...)ustanowił w trybie art. 144 § 1 k.p.c. kuratora dla pozwanego S. Ż., nieznanego z miejsca pobytu, w osobie T. B.– pracownika(...)tutejszego Sądu postanowienie (k.171).

W odpowiedzi na pozew kurator pozwanego wniosła o oddalenie powództwa w całości (stanowisko k.228).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 1 sierpnia 2006 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością siedzibą w W., jako franczyzodawca zawarł z S. Ż., jako franczyzobiorcą, umowę franchisingową (...). (...) zobowiązał się udzielić franczyzy, zaś S. Ż. przyjmując franczyzę na używanie: przyznanego znaku towarowego przeznaczonego do umieszczenia i prowadzenia pod nim salonu fryzjerskiego, know – how według instrukcji technicznych, praw autorskich do udostępnienia pracownikom salonu oraz wyposażenia w salonu fryzjerskiego w zestaw elementów wyposażenia i elementów dekoracyjnych (ogólne warunki umowy art.2, k.25-28). Strony ustaliły miesięczną opłatę za używanie przyznanego znaku towarowego, udostępnianie ewolucyjnego know - how poprzez materiały do transmisji i komunikacji oraz opłatę z tytułu minimalnego budżetu szkoleniowego w wysokości 143,00 zł netto miesięcznie za jednego pracownika, nie mniej jednak niż 715,00 zł netto miesięcznie za każdy z trzech wymienionych składników. Ponadto S. Ż. zobowiązał się ponosić opłaty z tytułu minimalnego budżetu reklamy lokalnej w wysokości 174,00 zł netto miesięcznie za jednego pracownika, co najmniej jednak 870,00 zł netto miesięcznie.

W celu umożliwienia obliczenia liczby pracowników franczyzobiorca miał przekazywać przed początkiem bieżącego roku, następnie zaś każdego 15-go stycznia i 15-go lipca każdego roku kalendarzowego, listę pracowników za poprzedni miesiąc (łącznie z pracownikami zatrudnionymi na czas określony), ostatniego dnia grudnia lub czerwca każdego roku. Franczyzodawca obliczał wysokości opłat, płatnych miesięcznie przez franczyzobiorcę w ciągu kolejnych sześciomiesięcznych okresów, od 1 stycznia lub 1 lipca każdego roku do 30 czerwca lub 31 grudnia tego roku, przy czym w umowie przyjęto, że każdy rozpoczęty miesiąc jest miesiącem pełnym (warunki szczególne do umowy franczyzy, k. 64-68, art.5.2-5.2.1.3 umowy).

Sumy opłat za używanie przyznanego znaku towarowego, know – how oraz opłaty z tytułu minimalnego budżetu szkoleniowego, oprogramowania (...) i minimalnego budżetu reklamy lokalnej S. Ż. zobowiązał przekazywać jednocześnie. Na końcu każdego miesiąca (...) wystawiał faktury obejmujące wszystkie należne opłaty wraz z podatkiem od towarów i usług. Powyższe faktury zostały doręczone S. Ż. z pośrednictwem poczty. Zawarte w nich były należne (...) kwoty oraz określono terminy płatności w stosunku do każdej z tych kwot. Faktury VAT (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) obciążającego S. Ż., zostały mu doręczone drogą elektroniczną na adres przez niego wskazany (warunki szczególne do umowy franczyzy, k. 68, art.5.2.2, zeznania świadka A. Ł., k.282-284, zeznania świadka M. H., k.340-341,343, zeznania powoda, k.341-343).

S. Ż. naruszając ciążące na nim obowiązki umowne, przeniósł działalność salonu fryzjerskiego używając znaku towarowego (...) z ul. (...) w T. do (...) w T., przy ul. (...) (ogólne warunki umowy franczyzy, k.27, art. 2.2.1, warunki szczególne umowy franczyzy, k.63, art. 1 „salon fryzjerski”, zeznania świadka B. K., k.333-335, zeznania świadka K. B., k.316-316 v., zdjęcia salonu fryzjerskiego znajdującego się przy ul. (...) w T. oraz salonu fryzjerskiego znajdującego się przy ul. (...) w T., k.108-122, zeznania powoda, k.341-343).

(...) wezwał S. Ż., na podstawie art. 19 (i) umowy, do zaprzestania naruszeń poprzez prowadzenie salonu fryzjerskiego w umówionej lokalizacji. (...) wezwał również pozwanego do uiszczenia zaległych kwot wynikających z wystawionych faktur VAT. Wezwania skierowano na adres salonu fryzjerskiego przy ul. (...), (...) oraz na adres zamieszkania pozwanego (wezwanie, k.102-106, pełnomocnictwo, k.107, zeznania powoda, k.341-343).

Pismem z dnia 29 marca 2011 r. (...) wypowiedział umowę zawartą z S. Ż. ze skutkiem natychmiastowym, wezwał go do zapłaty kwoty 36 192,99 zł oraz kwoty 50 000,00 zł tytułem kary umownej, należnej na podstawie art. 19 (iii) przedmiotowej umowy (wypowiedzenie umowy, k.115-116, zeznania powoda).

S. Ż. nie ustosunkował się do powyższego wezwania, ani nie wpłacił żądanej kwoty. Do zapłaty na rzecz franczyzodawcy pozostały kwoty: a) 3 070,08 zł wynikająca z faktury nr (...), b) 2 914,88 zł wynikająca z faktury nr (...), c) 2 914,88 zł wynikająca z faktury nr (...), d) 2 914,88 zł wynikająca z faktury nr (...), e) 373,32 zł wynikająca z faktury nr (...), f)

107,36 zł wynikająca z faktury nr (...), g) 2 914,88 zł wynikająca z faktury nr (...), h) 207,40 zł wynikająca z faktury nr (...), i) 2 914,88 zł wynikająca z faktury nr (...), j) 2 914,88 zł wynikająca z faktury nr (...), k) 2 914,88 zł wynikająca z faktury nr (...), l) 2 914,88 zł wynikająca z faktury nr (...), ł) 2 914,88 zł wynikająca z faktury nr (...), m) 3 070,08 zł wynikająca z faktury nr (...), n) 3 070,08 zł wynikająca z faktury nr (...) (faktury VAT, k.118-132, wezwanie do zapłaty, k.102-106, wypowiedzenie umowy franczyzowej, k.115-116).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o powołane powyżej dowody w postaci dokumentów, których treść i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu. Powołane dowody nie były także kwestionowane przez żadną ze stron. Ponadto ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy poczynił także w oparciu o zeznania świadków A. Ł., K. B., B. K., M. H., którym Sąd dał wiarę w całości, bowiem zeznania te były klarowne i spójne oraz korelowały z zebrany materiał dowodowy w postaci dokumentów. W dużej mierze także Sąd oparł się o twierdzenia powoda, które nie były kwestionowane i które na podstawie 230 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c. Sąd przyjął za udowodnione.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie. W przedmiotowej sprawie bezspornym było, iż strony łączyła umowa zawarta w dniu 1 sierpnia 2006 r. w W.. Oceniając charakter prawny zawartej umowy, należy stwierdzić, iż była to umowa franchisingowa, dopuszczalna podstawie art. 353¹ k.c. Zgodnie z treścią tego przepisu, strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Celem umowy stron było udzielenie zgody przez (...)na używanie przez S. Ż.praw do znaku towarowego, know - how, praw autorskich oraz oprogramowania(...) pod warunkiem prowadzenia salonu fryzjerskiego na warunkach zawartych w przedmiotowej umowie.

Strony w szczególności ustaliły opłaty przysługujące (...)względem S. Ż., ich części składowe, podstawy naliczania należnego wynagrodzenia oraz zasady płatności. W art. 5.2.1 strony ustaliły składniki należności przysługujących (...) za używanie przyznanego znaku towarowego, know – how, a także opłat z tytułu minimalnego budżetu szkoleniowego oraz minimalnego budżetu reklamy lokalnej. Opłaty te były uzależnione od ilości pracowników w zakładzie fryzjerskim S. Ż., jednakże nie niższe niż 715,00 zł netto, a w przypadku opłaty za minimalny budżet reklamowy, nie niższe niż 870,00 zł netto. Powód, w oparciu o informacje przekazane przez pozwanego, w wyznaczonych w umowie terminach, na temat ilości jego pracowników, na koniec każdego miesiąca wystawiał faktury VAT obciążające pozwanego.

Faktury VAT były dostarczane pozwanemu za pośrednictwem operatora pocztowego oraz pocztą elektroniczną, co pozostawało zgodną praktyką we współpracy stron. W ocenie Sądu Okręgowego faktury doręczone za pomocą poczty elektronicznej pozwanemu były doręczone skutecznie. Faktury VAT doręczane za pomocą poczty elektronicznej są ważne i skutecznie doręczane, co zostało potwierdzone przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 20 maja 2010 r. sygn. akt. I FSK 1444/09. Nadto nie jest wymagane dla tych faktur opatrzenie ich bezpiecznym podpisem elektronicznym. Sąd ten wskazał, iż rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 14 lipca 2005 r. w sprawie wystawiania oraz przesyłania faktur w formie elektronicznej, a także przechowywania oraz udostępniania organowi podatkowemu lub organowi kontroli skarbowej tych faktur (Dz. U. Nr 133, poz. 1119) *expressis verbis* nie odnosi się do faktur, które są sporządzane i przekazywane w formie elektronicznej, a następnie drukowane i przechowywane w formie papierowej, bowiem taka faktura nie jest fakturą. Zeznania świadków potwierdziły w sprawie, że doręczanie pozwanemu faktur za pośrednictwem poczty elektronicznej było przez strony uzgodnionym sposobem ich doręczenia. Sąd przyjął zatem, iż sposób ten został przez pozwanego zaakceptowany. Wobec powyższego, pozwany był zobowiązany do uiszczenia należności określonych w spornych fakturach VAT w terminach płatności tam wskazanych.

Pozwany nie wywiązał się z ciężącego na nim obowiązku zapłaty czynszu oraz opłat dodatkowych. Powód przedstawił podstawy faktyczne i sposób w jaki wyliczył kwotę dochodzoną pozwem. Opłaty do uiszczenia których zobowiązany był S. Ż. zostały dokładnie określone w umowie franchisingu. Sposób ich wyliczenia nie budził wątpliwości Sądu.

Strony w warunkach szczególnych umowy franczyzy (...), w art. 1 ustaliły, iż poprzez salon fryzjerski określony w kolejnych artykułach, należy rozumieć salon fryzjerski znajdujący się przy ul. (...)w T.. W ogólnych warunkach umowy franczyzy (...), w art. 2.2.1 strony ustaliły, iż prawo do używania znaku towarowego przeznaczonego do umieszczenia i prowadzenia pod nim salonu fryzjerskiego, z wyłączeniem jakiegokolwiek innego salonu fryzjerskiego na czas obowiązywania i zgodnie z postanowieniami niniejszej umowy. Z zeznań strony powodowej wynikało nadto, iż ma to związek z polityką spółki. Precyzyjne wskazanie miejsca prowadzenia salonu fryzjerskiego zapobiegało nadmiernemu zagęszczeniu salonów sieci (...).

W grudniu 2010 r. powód dowiedział się, że przynajmniej od 25 sierpnia 2010 r. pozwany prowadził salon fryzjerski, używając znaku towarowego (...)w G.(...)przy ul. (...). Zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy, w tym zeznania świadków B. K.oraz K. B.potwierdziły, iż S. Ż., naruszając postanowienia umowy zawartej z powodem, przeniósł w inne miejsce prowadzony przez siebie salon fryzjerski używając znaku towarowego powoda.

Zgodnie z art. 19 (i) ogólnych warunków umowy, gdyby strona Umowy naruszała ją umyślnie lub wskutek zaniechania, poprzez działania lub zaniechanie, takie zaś naruszenie umowy trwałoby jedno miesiąc od doręczenia listem poleconym ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru wezwania do zaprzestania naruszania umowy z powołaniem się na niniejszy art., druga strona nie dopuszczająca się naruszenia umowy może ją rozwiązać z upływem tego terminu ze skutkiem natychmiastowym i bez żadnych formalności po upływie powyższego i bez konieczności uzyskania decyzji sądu. Wobec stwierdzenia naruszenia miejsca prowadzonego salonu fryzjerskiego, pismem datowanym na 14 grudnia 2010 r., (...)wezwał S. Ż.do zaprzestania naruszeń, poprzez prowadzenie salonu fryzjerskiego w umówionej lokalizacji oraz do zapłaty wszelkich zaległych kwot. Wobec powyższego tego, że powyższe wezwanie pozostało bezskuteczne – pozwany ani nie odpowiedział na nie, ani też nie powrócił na miejsce prowadzenia salonu, które określała umowa, w dniu 29 marca 2011 r. powód wypowiedział umowę ze skutkiem natychmiastowym, wzywając jednocześnie pozwanego do zapłaty kwoty 50 000,00 zł w terminie 7 dni od otrzymania wypowiedzenia. Jako podstawę zapłaty kwoty wskazał art. 19 (iii) ogólnych warunków umowy, w którym strony ustaliły, że w razie rozwiązania umowy z winy francyzobiorcy, francyzobiorca wypłaca francyzodawcy karę umowną 50 000,00 zł, niezależnie od prawa francyzodawcy do dochodzenia odszkodowania, gdyby straty spowodowane przez francyzobiorcę przewyższały kwotę kary. W ocenie Sądu Okręgowego dochodzone przez powoda roszczenie o zapłatę kary umownej jest zasadne. Strony ustaliły w zawartej umowie ściśle określiły jej wysokość oraz podstawy uprawniające powoda do obciążenia pozwanego karą umową. Nie budziło wątpliwości Sądu, że S. Ż.przeniósł prowadzoną przez siebie działalność wbrew postanowieniom umowy oraz nie uiszczał należności za obciążającego go faktury VAT. Ewidentnie powód miał prawo rozwiązać zatem umowę, wskazując na zawinione naruszenie przez pozwanego jego obowiązków umownych.

Stosownie do treści art. 471 dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z istoty odpowiedzialności kontraktowej wynika, iż nie ogranicza się ona jedynie do poszczególnych, wskazanych w kodeksie cywilnym postaci niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, takich jak niemożliwość świadczenia (art. 475), opóźnienie, zwłoka (art. 476-482), lecz dotyczy każdego, nawet najdrobniejszego naruszenia zobowiązania, bez względu na okoliczność, na czym owo naruszenie polega. Każda więc rozbieżność pomiędzy prawidłowym spełnieniem świadczenia a rzeczywistym zachowaniem się dłużnika rodzi odpowiedzialność odszkodowawczą. Z kolei wyróżnienie przez ustawodawcę naruszeń zobowiązań w wymienionych powyżej postaciach uzasadnione jest odrębnymi skutkami w zakresie odpowiedzialności kontraktowej (zob. W. Popiołek (w:) Kodeks..., s. 35; W. Czachórski, A. Brzozowski, M. Safjan, E. Skowrońska-Bocian, Zobowiązania..., s. 317 i n.; K. Zagrobelny (w:) Kodeks..., s. 845).

Powódka w sprawie domagała się także tytułem odszkodowania kwoty 21 490,56 zł tytułem utraconych korzyści, wskazując, że takie korzyści zostałyby przez nią uzyskane, gdyby nie doszło do rozwiązania umowy franchisingu z winy pozwanego.

Zdaniem Sądu powódka wykazała w sprawie wszystkie przesłanki uzasadniające przyznanie jej odszkodowania z powyższego tytułu w żądanej wysokości.

Po pierwsze, jak wykazano powyżej, pozwany nie wykonał nałożonego na niego zobowiązania z własnej winy, przeniósł bowiem miejsce prowadzenia salonu fryzjerskiego, a także zaprzestał uiszczania opłat należnych powódce na podstawie zawartej umowy. Wobec niewykonania umowy zgodnie z jego treścią (...)poniósł szkodę w postaci utraconych korzyści. W doktrynie przyjęto pogląd, iż utracone korzyści ocenia się z perspektywy stopnia prawdopodobieństwa uzyskania korzyści. Jeśli jest dostatecznie wysoki – roszczenie odszkodowawcze będzie uzasadnione. Nie wystarczy natomiast samo istnienie szansy osiągnięcia zysku. (por. Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania..., s. 317 i n.). Sąd Okręgowy uznał, iż wobec zawarcia umowy franchisingu na czas określony, do 31 października 2011 r., stopień prawdopodobieństwa uzyskania korzyści był bardzo wysoki, wręcz pewny. Powód uzasadniając roszczenie w tej części, trafnie wskazał, iż zawarta z pozwanym umowa, była umową terminową, została zawarta do dnia 31 października 2011 r. Przyjmując więc, że jeśli nie doszłoby do rozwiązania przedmiotowej umowy z winy poszkodowanego, powód miałby zagwarantowane wpływy z tytułu opłat wynikających z umowy za okres od kwietnia do października 2011 r. Powód uzasadnił także należycie wysokość spodziewanych utraconych korzyści, wskazując na sposób ich wyliczenia (pismo powoda k. 292-293 wraz z załączonymi fakturami VAT). Powódka w sposób uprawniony przyjęła do wyliczenia wysokości średniej wartości opłaty franczyzowej w 2011 r. trzy faktury VAT na kwotę 3 070,08 zł. Faktury obejmujące należności w tej wysokości zostały pozwanemu wystawione za okres od stycznia 2011 r. do marca 2011 r. Tym samym średnia wartość opłat franczyzowych w roku 2011 r. wyniosła właśnie 3.070,08 zł, a iloczyn tej kwoty oraz wskazywanej przez powoda siedmiu miesięcy wyniósł dochodzoną pozwem sumę 21.490,56 zł. Kwota 21 490,56 zł stanowiła iloczyn średniej miesięcznej opłaty oraz siedmiu miesięcy, czyli okresu, w którym umowa obowiązywałaby, gdyby nie jej wypowiedzenie.

W sprawie do daty zamknięcia rozprawy przed Sądem I instancji nie zostało ustalone miejsce pobytu pozwanego, dlatego przez cały czas toczącego się postępowania działał kurator. Stosownie do treści art. 143 k.p.c. jeżeli stronie, której miejsce pobytu nie jest znane, ma być doręczony pozew lub inne pismo procesowe wywołujące potrzebę podjęcia obrony jej praw, doręczenie może do chwili zgłoszenia się strony albo jej przedstawiciela lub pełnomocnika nastąpić tylko do rąk kuratora ustanowionego na wniosek osoby zainteresowanej przez sąd orzekający. Powód wystąpił z wnioskiem o udostępnienie danych ze zbioru ewidencji ludności do miasta T., gdzie pozwany miał ostatni znany adres zamieszkania. W odpowiedzi na wniosek, Urząd Miasta T. wskazał, iż S. Ż., nr PESEL (...)zameldowany był na pobyt stały w T. przy ul. (...)pod (...). Dnia 29 lipca 2008 r. został wymeldowany decyzją Prezydenta Miasta T.. Stąd też wskazano, iż pozwany nie miał na dzień 3 lutego 2012 r. zameldowania na pobyt stały i czasowy. Wobec powyższego należało uznać, iż powód w istocie wykorzystał wszelkie możliwe środki, które mogłyby pozwolić na ustalenie adresu pozwanego. W sprawie nie odpadły przesłanki uzasadniające ustanowienie kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego.

Podkreślić należało, że w toku procesu w istocie strona pozwana nie kwestionowała zasadności kwot objętych żądaniem pozwu. Nie wskazywano, że powód błędnie naliczył należności, bądź też niezasadnie wypowiedział umowę franchisingową. Kierowane przez powoda pisma wzywające do zapłaty oraz zaprzestania naruszeń pozostawały bez odpowiedzi. Stąd też zasadność wypowiedzenia umowy franchisingowej oraz wysokość dochodzonych roszczeń nie budziła wątpliwości Sądu Okręgowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy przyjął, że roszczenie powoda zostało wykazane zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, dlatego na podstawie art. 353¹ k.c. w zw. z art. 471 k.c. powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Równocześnie na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. orzeczono o obowiązku zapłaty odsetek zasądzając je w wysokości ustawowej zgodnie z żądaniem pozwu, jako że prawidłowo powód dochodził odsetek od dnia następnego po upływie terminu płatności każdej z należności objętej fakturą VAT.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd Okręgowy oparł o art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zasądzając koszty procesu poniesione przez powoda w całości od pozwanej jako strony przegrywającej sprawę. Na koszty te składały się: kwota 17,00 zł tytułem

opłaty od pełnomocnictwa, kwota 5 385,00 zł stanowiąca poniesioną opłatę od pozwu oraz kwota 3 600,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, ustalona zgodnie z §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013, poz.461).

Zgodnie zaś z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej § 1.1. wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej nie może przekraczać stawek minimalnych przewidzianych przepisami określającymi opłaty za czynności adwokackie. Wobec wniosku kuratora złożonego na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2014 r. należało jej przyznać wynagrodzenie w wysokości 3 600,00 zł wynikającego z wartości przedmiotu sporu oraz nakładu pracy kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego. Zważywszy na to, iż pozwany w całości sprawę przegrał, należało go obciążyć kosztami w wysokości 3 600,00 zł.

SSO Ewa Izabela Fiedorowicz

(...)

1. (...)

2. (...)

(...)